

ฟ้า ปราศ

ลีลา อักขราวัตติ์

พ้าพรารัก

ผู้เขียน สีลา อักษราวดี

จัดพิมพ์ฉบับ อีบุ๊กส์ โดย รวิญาดา บู้คส์

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือ
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของหนังสือเท่านั้น

คำนำเรื่อง

ณ น้ำตกนางฟ้า ตามตำนานเมื่อหนุ่มสาวคู่ใด ได้จุมพิตกันได้
น้ำตกในคืนพระจันทร์เต็มดวง จักได้เป็นคู่แท้ แต่ต้องเผชิญกับบททดสอบ
มากมาย แทบล้มประดาตาย จึงจะได้ครองคู่

สวรรค์จงใจร้ายมนตราให้รักซ์ และอัปสรสุดา สองหนุ่มสาวได้
จุมพิตกันได้แสงจันทร์ ณ น้ำตกนางฟ้าแห่งนี้ เล่ห์กลความรัก บททดสอบ
ความมั่นคงแห่งรักแท้ ที่ทั้งสองต้องฝ่าฟันร่วมกัน อุปสรรคจากความพลั้ง
พลาดในอดีตของชายหนุ่ม กับชาติกำเนิดอันมีตำหนิของหญิงสาว รักซ์
และอัปสรสุดาจะก้าวผ่าน อุปสรรคความรักครั้งนี้ไปได้หรือไม่ ตำนานแห่ง
สายน้ำตกนางฟ้าจะกำหนดชะตาของคนทั้งคู่จริงหรือ...

มาร่วมพิสูจน์ว่าหัวใจรักของคนทั้งคู่แข็งแกร่งเพียงใด

‘จันทร์เอ๋ย จันทร์เจ้า
ขอสองเรา ร่วมเคียงคู่
ให้ความรัก สถิตอยู่
ณ กลางใจ นิรันดร์กาล’

ในหัวใจของชายหนุ่มและหญิงสาว เปรียบเสมือนฟ้ามืดมิได้
แสงสว่าง บัดนี้ความรักก้าวเข้ามาทำให้หัวใจของทั้งคู่ สว่างพร่างพราว
ด้วยแสงแห่งรัก...

ฟ้าพรารัก...

1.

แสงแดดในตอนบ่ายคล้อย สาดส่องลอดผ่านร่มไม้หนาลงมารำไร
สายลมเย็นพัดเอื่อยๆ กระทบใบไม้แห้งให้ปลิดปลิวร่วงลงยังพื้นเบื้องล่าง
ใบไม้ใบหนึ่งหล่นลงมาตรงหน้ารูปถ่ายบนกำแพงปูน

มือของใครคนหนึ่งซึ่งยืนสงบนิ่งอยู่ตรงหน้ารูปนั้น ก็เอื้อมมาหยิบ
ใบไม้ทิ้งไป ปลายนิ้วยื่นมาสัมผัสรูปถ่ายแผ่วเบา... ลากได้... ไปที่วงหน้า
อ่อนเศร้า ประทับตรึงตรามิรู้ลืม

ในส่วนลึกของหัวใจ ภาพของสตรีร่างบางยังกระจ่างชัด รอยยิ้ม
อ่อนหวานกับสายตาอ่อนโยน ยามทอดมองมาเจอความอาทรเสมอ มิเคย
เลื่อนจากความทรงจำ สตรีหนึ่งเดียวในดวงใจที่เขาเรียกว่า ‘แม่’

แม่เป็นเพียงคนรับจ้างซักรีดในชุมชนแออัด ซึ่งเต็มไปด้วยผู้คน
หลากหลายอาชีพ นับตั้งแต่คนหาเช้ากินค่ำ ไล่เรียงไปจนถึงคนที่มีอาชีพที่
สังคมรังเกียจอย่าง ‘โสเภณี’

“นั่งเพ็ญ ขำว่าเอ็งไปทำงานกับข้าเถอะวะ ไร่รักลูกเอ็งจะได้มี
เงินไปเข้าโรงเรียนดี ๆ”

เสียงของเพื่อนบ้านที่เช่าห้องอยู่ติดกัน แนะนำหญิงลูกติดด้วย
ความหวังดี หากคนฟังมีเพียงรอยยิ้มอ่อนๆส่งให้

“ฉันทำอย่างนั้นไม่ได้หรอกจ๊ะ”

เสียงที่เอื่อยนุ่มนวล ทำให้คนถามรู้สึกว่าคุณพูดมิได้ดูถูกอาชีพของตนเอง แต่ก็อดหว่านล้อมอีกฝ่ายไม่ได้

“ทำไมต้องทนซักผ้าจนมือแทบหักแบบนี้ อีกรักชาติเอ็งจะลืมตาอ้าปากกับเขาได้ ลองเก็บไปคิดดูอีกที”

คนกำลังฟังอยู่ส่ายหน้าปฏิเสธ “ฉันขอบคุณพี่สายมากที่หวังดี แต่ฉันทำไม่ได้จริงๆ” แววดาสบกับอีกฝ่ายมีความแฉะแฉะฉายชัด

“ตามใจเอ็งก็แล้วกัน ถ้าเปลี่ยนใจก็มาบอกข้าได้”

สายเมื่อเห็นสายตามุ่งมั่นจริงจังของหญิงลูกติดก็ยอมแพ้ ถอยทัพกลับไปทันที

ลูกชายที่นั่งเล่นอยู่ใกล้ๆ ขยับเข้ามาโอบกอดมารดา พลาจมองตามหลังคนเดินออกไปเหมิ่ง คำถามผุดขึ้นมากลางใจดวงน้อย

“แม่จ๋า... น้ำสายเขามาชวนแม่ไปทำงานอะไรจ๊ะ?”

มารดาลูบศีรษะลูกชายตัวน้อยเบาๆ ก่อนจะลุกขึ้นจูงมือพาเข้าไปในบ้าน

“แม่ยังไม่ได้ตอบรักษ์เลย” เด็กชายเอ่ยท้วง

มารดายิ้มอ่อนๆ แตะแก้มลูกชายพลาจนั่งคุกเข่าตรงหน้า สายตาอ่อนโยนจ้องลูกน้อยนิ่งนาน

“งานที่แม่ทำไม่ได้และไม่คิดจะทำด้วย รักษ์รู้แค่นี้พอแล้ว ไว้ลูกโตขึ้นลูกจะเข้าใจว่าทำไมแม่ถึงทำไม่ได้”

ในวันนั้นรักษ์พยักหน้ารับไม่เอ่ยถามอีก กาลต่อมาเมื่อเขาเติบโตใหญ่ขึ้น คำถามนี้ก็ได้รับคำตอบ

6 พี่พรารัก

“คุณครับ...จะให้เอาอัฐิไปไว้ที่เจดีย์วันนี้เลยไหมครับ?” เสียงดังมาจากด้านหลังปลุกให้คนที่อยู่ในภวังค์สะดุ้ง หันไปมองคนถาม

“ลุงมันจะย้ายทันหรือ นี่ก็ใกล้จะเย็นแล้ว” รัชชเอย์ปรารภ พลาวยกนาฬิกาขึ้นดู

ชายแก่ยิ้มแฉ่งพยักหน้าหงึกๆ “ทันผมเถไปครับผมมีไอ้แดงช่วยทั้งคน” แกมั่นใจสมชื่อ

“จะเอาอย่างนั้นก็ได้ผมจะจ่ายค่าจ้างงวดสุดท้ายให้ลุงเลยก็แล้วกัน” ว่าพลาวยล้วงกระเป๋าสตางค์ออกมาถึงธนบัตรส่งให้ชายแก่ปึกหนึ่ง

“ทำให้เรียบร้อยหน่อยนะผมอยากให้แม่อยู่สบายๆ” ชายหนุ่มกำชับอีกครั้ง

คนรับค่าจ้างหน้าบานกุลิกุจทำงานอย่างรีบเร่ง หากมิได้ละเลยความเรียบร้อยสมกับที่คนว่าจ้างต้องการ ไม่นานอัฐิก็ถูกบรรจุในเจดีย์พร้อมกับรูปถ่ายของเจ้าของอัฐิ ได้ถูกนำมาติดไว้ตรงฐานเจดีย์เรียบร้อย

รูปถูกปักลงตรงกระถางรูปหน้ารูปถ่าย ชายหนุ่มก้มลงกราบก่อนจะหลับตานิ่งอยู่ครู่หนึ่งแล้วลุกขึ้นยืน เขาหันไปยังชายแก่และหลานชายที่ยืนคอยอยู่ข้างๆ

“ส่วนกระดูกของยายแป้น ลุงมันช่วยเอามาไว้ด้วยกันที่ ฝากลุงช่วยดูแลให้ผมหน่อยนะ ผมอาจจะไม่ได้มาตัวเอง” รัชชถอนหายใจเบาๆ

“ผมคงต้องกลับก่อน ขอขอบคุณลุงมากที่เป็นธุระจัดการให้ ผมลาละครับ”

ชายหนุ่มพนมมือไหว้ก่อนจะสาวเท้ายาว เดินไปยังรถที่จอดใต้ร่มไม้ไม้ไผ่กลั่น

“นายรักษ์ ฉั่นรอนายตั้งนานนี่กว่าจะไม่มาเสียแล้ว เพื่อน
เจ้าบ่าวอะไรจะมาสาย”

เสียงบ่นของเจ้าบ่าวดังมาพร้อมกับฝ่ามือตบไหล่คนถูกบ่นแรงๆ

“เจ้าการ ฉั่นรีบแล้วนะ แกอย่ามาแกล้งบ่นดีกว่า” รักษ์โอบไหล่
ปราการ เพื่อนร่วมรุ่นผู้ซึ่งสละโสดก่อนเพื่อนฝูง

“ทำเป็นรู้ทัน!” ปราการว่าดังๆ พลางเดินนำเพื่อนเข้าไปด้านใน
“ไปกันเถอะ เจ้าสาวจะลงมาแล้วเดี๋ยวไม่ทัน”

บรรยากาศงานแต่งงานอบอวลไปด้วยความยินดี และเสียงชื่นชม
เจ้าบ่าวเจ้าสาวที่เหมาะสมกันราวกิ่งทองใบหยก เพราะแต่ละฝ่ายต่างมี
ฐานะทางสังคมที่เท่าเทียมกัน รักษ์เดินตามเจ้าบ่าวในฐานะเพื่อนเจ้าบ่าว
ข้างๆ กายเขามีเพื่อนเจ้าสาวหน้าตาหน้าเอ็นดูเดินมาด้วย

“เจ้าบ่าว หอมเจ้าสาวหน่อย!” เสียงเชียร์ดังมาเป็นระยะๆ

ปราการทำหน้าที่เฮอร์โธรา เมื่อถูกแขกที่มาร่วมงานดันให้ยื่นชิด
เจ้าสาว พลางเร่งให้ทำตามเสียงเชียร์ รักษ์อมยิ้ม ขำท่าทางขัดเขินของ
เพื่อน

“สงสัยเจ้าบ่าว...จะอายมากกว่าเจ้าสาวนะคะ”

เสียงใสๆ ของเพื่อนเจ้าสาวเอ่ยขึ้น ตาคู่สวยจ้องมองอย่างขบขัน
พลางหันมาหาแนวร่วมข้างๆ

“ครับ... นายการเขาซื้ออายมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว แต่กลับแข่งหน้า
เพื่อนฝูงแต่งงานก่อนได้” รักษ์สนับสนุน

“ยายวิจิบคุณการก่อนไงคะ”

8 พี่พรารัก

เจ้าหล่อนว่าหน้าตาเฉย ยิ้มชั้นที่เห็นเพื่อนเจ้าบ่าวทำตาปริบๆ

“จริงๆนะคะยายวิกถ้าจะตายพอเจอคุณการปั๊บ ก็ติดใจความหล่อตามจีบคุณการปั๊บ”

“ผมก็หลงชื่นชมมันอยู่ตั้งนาน คิดว่ามันแน่ที่แต่งงานก่อนใครเพื่อน” รักษ์กอดอกมองเพื่อนอย่างระอา “ยังอุตส่าห์คุยโม้”

“แต่ทั้งคู่ก็เหมาะสมกันดีนะคะ คนนิสัยต่างกันมาอยู่ด้วยกัน จะได้ทดแทนในสิ่งที่ต่างฝ่ายไม่มี รับรองอยู่กันยืดยาว”

“คงเป็นอย่างคุณว่า” ชายหนุ่มเห็นด้วย “ขอโทษนะครับ คุยกันตั้งนานผมยังไม่รู้ชื่อคุณเลยผมรักษ์ อนันต์ยรักษ์ครับ”

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ ฉันทรินดา สิรินารถ” หญิงสาวแนะนำตัวเองบ้าง

“คุณสรินดา... ลูกสาวคุณอวาทีน เจ้าของวีไอพี ทราเวลเชียงใหม่ครับ”

“คุณรักษ์รู้จักพ่อของดิฉันด้วยหรือคะ?” หญิงสาวแปลกใจ

“คุณพ่อของผมท่านเป็นเพื่อนกับคุณอวาทีน ท่านมักจะนัดกินข้าวกันบ่อยๆ ผมบังเอิญอยู่ร่วมวงกับท่านแทบทุกครั้ง” รักษ์อธิบาย

“ถ้าอย่างนั้นเราก็คนกันเอง” สรินดาสรุป พลาถายมือไปที่เก้าอี้ใกล้ๆ “นั่งตรงนี้ดีกว่าค่ะ ชักจะเมื่อยแล้ว”

ชายหนุ่มเลื่อนเก้าอี้ให้หญิงสาวนั่งอย่างสุภาพบุรุษ แล้วนั่งลงตรงข้าม

“ปล่อยให้เจ้าบ่าวเจ้าสาวเขาทำหน้าที่ต่อดีกว่าเรานั่งรอตรงนี้ให้หายเมื่อยเขาคงไม่ว่า”

ชายหนุ่มพูดติดตลก พลาถกัวมือเรียกบริการให้นำเครื่องดื่มมาเสิร์ฟ สองหนุ่มสาวคุยกันเพลิน จนไม่ทันสังเกตเห็นว่ามีใครคนหนึ่ง เดินมายืนอยู่ด้านหลังพร้อมกับส่งเสียงเรียก

“หนูรินมานั่งตรงนี่เอง!” เจ้าของเสียงนั่งลงข้างๆ “เราหาเธอตั้งนาน คุณพ่อก็ทิ้งเราไปคุยธุระกับเพื่อน”

หญิงสาวที่เข้ามาใหม่ไม่สนใจคนที่นั่งอยู่ด้วยเลย ตั้งทำเล่นงานเพื่อนสาวอย่างเดียว

“ขอโทษจ้า... นางฟ้าซึ่งอ่อน” สรินดาลากเสียงล้อเลียนเพื่อนสนิท

“เราไม่ได้งอนสักหน่อย เราแค่ตามหาเธอจนเหนื่อยต่างหาก”

เจ้าหล่อนว่าแล้วก็คว้าแก้วน้ำ ที่คิดว่าเป็นของเพื่อนมาดื่ม

“กินน้ำก็หายแล้ว”

“แก้วนี้ของฉันที่ไหนกันยายฟ้า”

สรินดาขี้มขำชี้แก้วที่เพื่อนเพิ่งดื่มแล้ววางไว้ บู้บ้ายไปยังเจ้าของตัวจริง

“ของคุณรักซ์ต่างหาก กินอะไรไม่ดูเลยน่าชายหน้าจริงๆ”

“หา!”

หญิงสาวอุทานลั่น หันไปดูเจ้าของแก้วที่นั่งอยู่ตรงกันข้ามแล้วหน้าแดงกับความเป็นของตัวเอง หากมิใช่อายอย่างเดียวมันแถมความเคืองชุ่นมาด้วย ก็จะอายอย่างเดียวอยู่หรอก แต่อีตาเจ้าของแก้วน้ำทำตาพราววิบวับ แถมยังส่งยิ้มคล้ายยั่วเข้ามาด้วย กวนโมโหที่สุด

“ขอโทษค่ะ เดี่ยวฉันจะให้เขาเอามาเปลี่ยนให้ใหม่”

อัปสรสุตากัดฟันป้อนหน้าให้เรียบเฉย เอ่ยขอโทษออกมา

10 พี่พรารัก

“ไม่ต้องหรอกครับ ผมดื่มแก้วเต็มได้” ว่าแล้วรักษาก็ยกแก้วน้ำขึ้นมาดื่มหน้าตาเฉย

ทำเอาสองสาวตาโต สรินดาหัวเราะลั่นกับความขี้เล่นของชายหนุ่ม หากเพื่อนสาวของเธอไม่ขำด้วย หน้ามู๋ขึ้นมาทันตาเห็น

“แหม...คุณรักษำทำไปได้ แบบนี้ต้องแถมให้อีกแก้ว”

สรินดายื่นแก้วน้ำของตัวเองให้ชายหนุ่มอย่างล่อๆ

“ของคนสวยๆผมไม่รังเกียจหรอกครับ แต่ตอนนี้ผมอิ่มแล้วไว้โอกาสหน้านะครับ”

“ว้า! แบบนี้คุณก็ลำเอียงสิคะ” สรินดาว่ายิ้มๆ

“หนุรินเราขอตัวก่อนนะ จะไปหายายพลอย”

คนที่นั่งหน้ามู๋ฟังสองหนุ่มสาวหยอกล้อกันอยู่ขอตัวคือๆ แล้วลุกเดินออกไปทันที

รักษำมองตามหลังพลาจอมยิ้มเอ็นดูสาวน้อยแสนงอน ท่าทางซึ่งอนน่าจะแหย่เล่น แบบนี้แกลั้งสนุกนัก แค่ว่าหยอกเล่นนิดเดียวก็นอนหนีไปแล้ว ที่สำคัญเขาติดใจความสวยของเจ้าหล่อน หากไม่ติดตรงนั่งอยู่กับสาวสวยอีกคน เขาคงไม่เล่นบทนี้แน่

“ขอโทษนะครับผมไม่ตั้งใจ” ชายหนุ่มเอ่ยขอโทษ “เพื่อนคุณคงโกรธผมมั้งครับ เดินหนีไปแล้ว”

“ไม่หรอกคะ ยายฟ้าโกรธใครเขาเป็นที่ไหน คงอายุที่ทำเป็นไว้อย่าคิดมากเลยคะ” สรินดาแก้แทนเพื่อน

แม้จะไม่แน่ใจนักว่าอัปสรสุดาจะคิดยังไง แต่เธอก็ขอแก้ต่างแทนเพื่อนไปก่อน

“ไม่ทันได้รู้จักกัน ผมทำเสียเรื่องก่อน น่าเสียดาย” ชายหนุ่มเน้น
คำว่าเสียดาย

‘เสียดายอะไรกัน’

หัวใจวบไหวเต้นแรง หาข้อแก้ตัวให้ความรู้สึกของตัวเอง เขา
เสียดายความสวยของหญิงสาวกระมัง

‘ความสวย’

ผู้ชายก็แค่ติดใจความสวยของผู้หญิง เขาก็เป็นหนึ่งในผู้ชาย
เหล่านั้นเอง

รักขยืมให้กับความคิดของตัวเอง ก่อนจะหันมาสนใจพูดคุยกับ
หญิงสาวร่วมโต๊ะ ปล่อยให้ความรู้สึกแปลกในใจตัวเองเลือนหายไป

ทว่า... ชายหนุ่มไม่รู้ว่า ความรู้สึกที่เพิ่งเกิดขึ้นไม่ได้หายไปจากใจ
และมันจะยังคงรบกวนเขาอยู่ตราบนานเท่านาน...

2.

ในงานเลี้ยงฉลองแต่งงานของลูกชายนักธุรกิจดัง ผู้มาร่วมงานล้วนเป็นคนในวงสังคมชั้นสูง สมฐานะของเจ้าของงาน

รักซ์เป็นจุดสนใจของผู้ร่วมงานหลายคนโดยเฉพาะสาวๆ ร่างสูงเพรียวสวมชุดสูทสีน้ำเงิน คิ้วเข้มคดหนาบนดวงตาคม แวตาราอาระยับจมูกโด่งงามและริมฝีปากบางแดงเรื่อราวกับปากของผู้หญิง ทำให้ใบหน้าคมสันสะกดตาคนมอง ข้างกายของเขาเป็นชายสูงวัยท่าทางภูมิฐาน ซึ่งเป็นที่รู้จักในวงสังคม นายอเนก อนันตยรักซ์ เจ้าของธุรกิจในเครือเอเชียกรุ๊ป

“รักซ์...งานนี้คนสำคัญในวงการธุรกิจมากันมาก” อเนกบอกลูกชายบุญธรรม พลาทกวาดสายตามองหาภรรยา

“แม่เราหายไปไหนแล้ว เมื่อกี้ยังอยู่แถวนี้เลย”

ชายหนุ่มหันมาสบตาบิดาบุญธรรม ปากแดงเรื่อแฉะนิดๆ

“อยู่กับเจ้าสาวต้องโน้มน้าบคุณพ่อ” รักษ์เอียงหน้ากระซิบบอก

“คุณพ่อครับ...ผมขอตัวไปดูแลคุณแม่หน่อยนะครับ”

ว่าแล้วรักษ์ก็เดินตรงดิ่งไปหามารดาบุญธรรม อเนกมองตามหลังลูกชายนอกสายเลือด เขานึกถึงครั้งแรกที่ชายหนุ่มเข้ามาเป็นสมาชิกในครอบครัว รักษ์ในตอนนั้นเป็นเด็กหนุ่มท่าทางกวนๆ ซึ่งอเนกยอมรับว่าไม่ค่อยชอบท่าทางของรักษ์เท่าใดนัก ทีแรกเขาไม่ตั้งใจจะรับรักษ์เป็นลูกบุญธรรม หากพรณรายภรรยาของเขา กลับรู้สึกผูกชะตากับรักษ์ตั้งแต่วแรกเห็น เอ่ยปากขอเด็กหนุ่มมาเป็นลูกอีกคน อเนกเลยจำต้องยอมตามใจภรรยา

ในอดีตรักษ์มีชื่อเล่นว่า ป๋อง บางคนเรียก ‘ไอ้ป๋อง’ ด้วยซ้ำ พรณรายภรรยาของเขาไม่ชอบชื่อบ้านๆของลูกชายจึงเรียกชื่อจริงแทน เจ้าป๋องกลายเป็นคุณรักษ์ตั้งแต่นั้น

หลังจากจบการศึกษาชั้นปริญญาโทจากต่างประเทศ ชายหนุ่มได้เข้ามาช่วยงานในบริษัท โดยใช้เวลาศึกษางานเพียงปีเดียวก็ทำงานคล่องตฤณลูกบุญธรรมอีกคนหนึ่งของเขา ต้องรับภาระดูแลกิจการของภรรยา จึงไม่ค่อยมีเวลามาช่วยงานเขาเท่าไร อเนกจึงอาศัยรักษ์เป็นคนดูแลกิจการของเขา ซึ่งไม่ผิดหวังเลยตอนนี้รักษ์เป็นแรงสำคัญคนหนึ่งในบริษัท

“เป็นไงบ้างคุณอเนก ไม่ได้เจอกันนานสบายดีไหมครับ?” เสียงทักดังขึ้น อเนกหันไปมองก่อนส่งยิ้มให้คนทัก

“คุณไพศาล...มางานนี้ด้วยหรือครับ” อเนกจับมืออีกฝ่ายเขย่าแรงๆ “ไม่ได้เจอกันนาน ได้ข่าวว่า คุณวางมือจากธุรกิจแล้วใช่ไหมครับ?”

14 พี่พรารัก

“ครับ...ผมวางมือแล้ว ปล่อยให้ลูกชายดูแลแทน คนเคยทำงาน พอมาอยู่เฉยๆเหงาซะมด คิดถึงเพื่อนฝูงเก่าๆ”

ไพศาลสีหน้าสดใส ก่อนหันไปแนะนำคนที่ยืนอยู่ข้างๆ

“ผมขอแนะนำนี่คุณโชค พิบูลย์สินทร เป็นเพื่อนนักธุรกิจของผม”

อเนกยื่นมือไปจับพร้อมส่งยิ้มให้ “ยินดีที่ได้รู้จักครับคุณโชค” เขา รู้สึกคุ้นหน้าผู้ชายคนนี้แต่ไม่ได้เอ่ยถาม

“ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันครับคุณอเนก” โชคยิ้มพลาถค้อมศีรษะให้ เล็กน้อย

“ขอโทษนะครับ คุณโชคทำธุรกิจเกี่ยวกับอะไรครับ?”

“ผมทำธุรกิจโรงแรมและรีสอร์ท นี่ก็คิดว่าจะหาหุ้นส่วนร่วมทำรีสอร์ทแห่งใหม่ คุณอเนกสนใจจะร่วมลงทุนกับผมไหมครับ?” โชคเสนอ

“น่าสนใจครับ เอาเป็นว่าเรานัดคุยกันอีกทีนะครับ

“ครับ” โชคตอบรับ

“คุณโชคเป็นเจ้าของโรงแรมหลายแห่งในต่างประเทศ ผมรู้จักกับคุณโชคที่อเมริกาเลยชวนให้มาลงทุนที่เมืองไทย เราเป็นคนไทยควรสร้างประโยชน์ ให้ประเทศของเรามากกว่า”

ไพศาลท่าทางปลื้มโชคจนออกนอกหน้า อเนกพยักหน้ารับรู้ มองเลยไปยังภรรยาที่ลูกชายที่ผละจากกลุ่มเจ้าภาพเดินตรงมา

“นี่ลูกชายกับภรรยาของผมครับ” อเนกแนะนำพลาถคล้องแขน พรรณราย

“คุณพรรณ ผมขอแนะนำให้รู้จักกับคุณโชค พิบูลย์สินทร”

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะคุณโชค” พรรณรายพนมมือไหว้ “นายรักษ์ลูก

ชายดีฉันคะ”

รักษัพนมมือไหว้ โชครับไหว้พลาจจ้องหน้าคนไหว้หนึ่งๆ

“อายุเท่าไรแล้วครับ?”

“ยี่สิบเจ็ดครับท่าน” รักษิตอบอย่างสุภาพ

“แกกว่าลูกสาวผมหกปี หนูฟ้าลูกสาวผมยี่สิบเอ็ด เพิ่งเรียนจบ
เดี๋ยวจะแนะนำให้รู้จัก”

“คุณพ่อขา...อยู่ตรงนี้เอง ฟ้าตามหาจนทั่ว”

เสียงใสๆ ดังขึ้น หญิงสาวร่างเพรียวระหง เดินตรงมาหา ชุตราตรี
สีชมพูอ่อนจางจนเกือบขาวเหมือนสีกลีบดอกเล็บมือนาง พลิวไหวตามแรง
ก้าวอย่างคล้ายมานบางเบา

อัปสรสุดาพนมมือไหว้ผู้สูงวัยรอบกายบิดาอย่างอ่อนช้อย พลาจส่ง
ยิ้มหวานให้ หากสายตาสบกับชายหนุ่มลูกชายของอเนก ทำให้หญิงสาว
รู้สึกหงุดหงิดขึ้นมา เธอเป็นคนๆเดียวกันกับชายหนุ่มจอมกวนที่เพิ่งทำให้
เธอต้องขายหน้าเมื่อครู่หน้าตาใสๆ ราวกับหนุ่มเจ้าสำออง แต่ซ่อนความ
ทะเล้นปนเจ้าเล่ห์แบบนี้ คงมีคนเดียวในโลกที่มีทั้งสองอย่างรวมกันอย่าง
ลงตัว สายตาของเขาส่งมาคล้ายแฝงความนัยบางอย่างมาด้วย

“ฟ้าเจอเพื่อนหรือเปล่าลูก?” โชคโอบไหล่ลูกสาวถามเสียงนุ่ม

“ยายพลอยปวดท้องเลยไม่ได้มาค่ะ” คนเป็นลูกทำหน้ายุง “ฟ้า
เจอคุณพ่อคุณแม่ของยายพลอยเมื่อกี้ พรุ่งนี้ฟ้าขออนุญาตไปเยี่ยมยาย
พลอยที่บ้านนะคะคุณพ่อ”

“เอาสิลูกให้นายเข้มขับรถไปส่งนะ ฟ้าขับรถไม่คล่องพ่อเป็นห่วง”

โชคเอ่ย พลาจแนะนำลูกสาวให้รู้จักทุกคน

16 พี่พรารัก

“ฟ้านี้คุณอเนกกับภรรยาและก็ลูกชาย ท่านจะมาร่วมลงทุนกับเรา”

“อัปสรสุดาหรือหนูฟ้าลูกสาวผมครับ” โชคแนะนำชื่อลูกสาวบ้าง “ตอนเด็กๆแก่น่ารักเหมือนนางฟ้าตัวน้อยๆ ผมเลยตั้งชื่อให้แบบนี้”

“หนูฟ้าสวยน่ารักเหมือนนางฟ้าจริงๆนี่คะ” พรรณรายเห็นด้วย รู้สึกเอ็นดูอัปสรสุดาตามประสาคนรักเด็กผู้หญิง

“ขอบคุณค่ะคุณน้ำ” อัปสรสุดาพนมมือไหว้ “ยินดีที่ได้รู้จักค่ะคุณน้ำก็สวยเหมือนนางฟ้าเหมือนกันคะ ขนาดมีลูกชายโตเป็นหนุ่มขนาดนี้สาวๆบางคนยังซัดซ้ายเลยนะคะ”

คำชมของสาวน้อยตรงหน้าทำให้คนถูกชมหัวเราะชอบใจ

“อุตส่าห์ชมคนแก่ให้มีกำลังใจ ลูกสาวคุณโชคนี่น่ารักจริงๆ”

พรรณรายหันไปบอกบิดาสาวน้อยที่ยืนอมยิ้มอยู่ข้างๆ

“คุณพรรณเกาะแขนผมไว้แน่นๆ นะ ก่อนจะลอยขึ้นฟ้าไป” อเนกเอ่ยแซวภรรยา

พรรณรายค้อนสามีวงใหญ่ “ตารักซ์ดูพ่อเราสิ ได้ที่ที่ให้แม่” คนเป็นแม่หันไปฟ้องลูกชาย

ชายหนุ่มปรายตามองคนถูกเอ่ยถึง

“นางฟ้า... ตัวจริง เขากำหนดตัวเองแบบนี้ เห็นจะไม่เชื่อไม่ได้แล้วครับ”

รักซ์เน้นคำว่านางฟ้าหนักๆ ก่อนทิ้งสายตากรุ่มกริมให้ ได้ผลนางฟ้าตัวต้วตาส่งค้อนมาทันใด เจ้าประคุณช่างแห่ย์ขึ้นเสียจริง แบบนี้สนุกล่ะ!

“เอาเข้าไปแม่ลูกคู่นี้ยกกันเอง ผมว่าคืนนี้นางฟ้าของผมคงนอนยิ้มหวานทั้งคืน” อเนกไม่วายหยอดमुखแซวภรรยา ก่อนโอบเอวอีกฝ่ายมาแนบตัวอย่างเอาใจ

โซคมองท่าทางของคู่สนทนาอย่างเงิบๆ ก่อนหันไปจับสังเกตชายหนุ่มลูกชายของสองสามีภรรยา รักษ์ส่งสายต้ายั่วเข้ามาให้ลูกสาวของเขา ทำให้ลูกสาวเขาแอบค้อนให้ โซควางใจได้ระดับหนึ่งว่าสัมพันธภาพของสองหนุ่มสาวคงไม่ก้าวหน้าไปถึงไหน เขาเชื่อว่าอัปสรสุดาไม่มีวันติดใจลูกชายของอเนกแน่ ด้วยรูปลักษณะของชายหนุ่ม อาจทำให้หญิงสาวหลายคนต้องตาต้องใจ แต่อัปสรสุดาลูกสาวของเขาไม่ได้มองเห็นตรงนั้น ดูได้จากอาการที่เธอแสดงออกกับอีกฝ่าย ลูกสาวเขาไม่โง่หลงรูปกายภายนอกของรักษ์ เหมือนใครบางคนในอดีตเคยหลงรูปของผู้เป็นพ่อของชายหนุ่ม จนทิ้งขว้างความรักความจริงใจที่เขามีให้

คิดถึงตอนนี้แล้วหัวใจของชายวัยใกล้ฝั่งร้าวลึก เจ็บกายหายได้โดยอาศัยเวลา หากเจ็บใจเวลามีช่วยอะไรเลย ความเจ็บยิ่งแทรกลึกฝังติดแน่นในหัวใจยากจะถอดถอน อะไรจะช่วยให้ความเจ็บนี้คลายได้นอกจาก

‘ความเจ็บปวดของคนที่เป็นต้นเหตุ’

“คุณแน่ใจแล้วหรือคะคุณอเนก ที่จะลงทุนกับคุณโซค” พรรณรายเอ่ยถาม หลังจากสามีพบกับโซค

ในการนัดพบเพื่อเจรจาทางธุรกิจครั้งนี้ โซคเสนอให้อเนกร่วมลงทุนสร้างรีสอร์ทแห่งใหม่ที่จังหวัดเชียงใหม่ โดยโซคจะถือหุ้นรองให้อเนกเป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ โซคให้เหตุผลว่าเขายังหน้าใหม่เกี่ยวกับธุรกิจโรงแรม

ในประเทศ หากได้อเนกออกหน้าย่อมเป็นผลดีกว่า อเนกยอมรับว่าเขาถ้าเสียลงทุน กับโครงการที่มีเม็ดเงินในการลงทุนจำนวนมาก โชคเสนอก็จะเป็นเพียงหุ้นส่วนรองถือสิทธิ์รองจากอเนก

“คุณพรรณผมแน่ใจในการตัดสินใจครั้งนี้ที่สุด คุณโชคเขาให้เกียรติเรายอมให้เราถือหุ้นมากกว่า ทั้งที่โครงการนี้มีคนสนใจมาก การที่เขาเลือกเราแปลว่าเขาเห็นความสำคัญของเรา”

อเนกร่ายยาวท่าทางปลื้มอกปลื้มใจ กับการได้ร่วมลงทุนกับโชคในครั้งนี้มาก

“คุณจะให้ใครช่วยดูแลให้ แคนงานทางนี้ก็มากเกินไปจะดูแลแล้ว ตถุณเขาก็งานล้นมือส่วนคุณก็สุขภาพไม่ค่อยดี” พรรณรายอดหวังไม่ได้

อเนกยิ้มกว้าง ท่าทางไม่ได้ทุกข์ร้อนสักนิด “คุณพรรณเรามีลูกชายตั้งสองคน” เขาเอ่ย

“โอ๊ย คุณจะให้ลูกไปทำงานไกลถึงเชียงใหม่ ฉันไม่ยอมหรอกค่ะ” พรรณรายโวยวาย

“ทำไมล่ะคุณพรรณ?” อเนกมองหน้ายุ่งๆของภรรยา “ตำรวจเขาเก่ง งานแบบนี้เขาถนัด ไม่เห็นต้องน่าเป็นห่วงเลย”

พรรณรายค้อนสามนิ้วใหญ่ รู้ทั้งรู้ว่าเธอหวังใยลูกชายคนนี้มาก ก็ยังจะส่งให้ไปทำงานไกลๆ อีก รักษ์เป็นลูกชายที่ได้ตั้งใจทุกอย่าง คอยเอาอกเอาใจแม่สารพัดดูแลทั้งเรื่องอาหารการกิน แม้แต่คอยบีบนิ้วให้ยามปวดเมื่อย พรรณรายรักและหวังใยรักษ์มาก กับตถุณเธอก็รัก แต่กับรักษ์พรรณรายยอมรับว่าเธอลำเอียง ให้ความรักมากกว่าลูกชายบุญธรรมอีกคน อเนกรู้แต่เขาก็เฉยเสียเขารักตถุณมากกว่ารักษ์ จึงเป็นการลำเอียงแบบลง

ตัว ตฤณลูกพ่อ รักษ์ลูกแม่ ไม่มีใครน้อยใจใคร

“ส่งคนอื่นไปแทนก็ได้นี่คะ ในบริษัทเรามีพนักงานเก่งๆตั้ง เยอะแยะ”

อเนกส่ายหน้ากับความเอาแต่ใจของภรรยา “ทำแบบนั้นไม่ได้หรอกคุณพรรณ”

“ทำไมจะทำไม่ได้คะ!” พรรณรายเริ่มอารมณ์เสีย มองสามมีตาขุ่น

“คุณโชคเขาจะว่าเอาได้ว่าเราไม่ให้เกียรติเขา ทางเขาส่งลูกสาวไปดูแลงานเองเลยนะ”

เหตุผลของสามมีทำให้พรรณรายยอมจำนน แต่ก็อดหวังใยลูกชายสุดสวาทไม่ได้

“แล้วตารักษ์แกจะทำไหวหรือคะคุณ เห็นคุณโชคกว่าที่ที่จะสร้างโครงการอยู่ไกลในป่าในเขาโน้น ฉันทละเป็นห่วงลูกจริงๆ”

“ทางโน้นเขายังส่งลูกสาวไปเลย ลูกเราเป็นผู้ชายจะทำไม่ไหวก็ให้มันรู้ไป!” อเนกเอ่ยตัดความ เขาอ่อนใจกับภรรยาเหลือทน

“ฉันไม่พูดกับคุณแล้วคนอะไรเจ้าอารมณ์!”

พรรณรายพูดแล้วสะบัดหน้าใส่สามมี เดินหนีไปเฉยๆ

อเนกส่ายหน้าอย่างระอา ผู้หญิงยากแท้หยั่งถึง บทจะงอนขึ้นมา ก็ตั้งรับแทบไม่ทัน พุดกันอยู่ดีๆก็งอนหนีไปเสียแล้ว ใครเจ้าอารมณ์กันแน่!

แนวเขาเรียงรายสูงบ้างเตี้ยบ้างมีให้เห็นตลอดทาง รถตู้โดยสารขับไปตามทางคดเคี้ยว บางครั้งคนที่นั่งอยู่ในรถเอียงไปเอนมา เพราะมีโค้งหลายโค้งติดต่อกันชวนเวียนหัว หากชายหนุ่มที่อยู่ติดริม

หน้าต่างกลับรู้สึกสนุกสนานเป็นพิเศษ นอกจากทิวทัศน์สองข้างทางจะสวยแปลกตาแล้ว หญิงสาวที่นั่งข้างๆ ก็พาให้อารมณ์ดีหนัก เธอคอยหลบเมื่อเขาเอนตัวตามการขับขีของโซเฟอร์ หญิงสาวทำหน้าที่บั้งตึงปากบางเม้มอย่างอึดอัด

ใครเป็นคนออกความคิดให้เธอมานั่งข้างๆ เขา รักช้อยากจะขอบคุณสักร้อยครั้ง แม่นางฟ้าแสนงอนยามทำหน้าที่บั้งแบบนี้ช่างน่ารักเสียจริง เขาอยากแก้มเธอเล่นนานๆ หน่อย แต่พอเห็นท่าทางเกร็งจัดของเธอแล้วก็อดสงสารไม่ได้ ชายหนุ่มเลยแก้มกลับให้อีกฝ่ายสบายใจ

เมื่อเห็นชายหนุ่มพึงศีรษะกับกระจกพร้อมกับหลับตาลง อับสรสุดาก็ผ่อนตัวไม่เกร็งขึ้นเหมือนคราวแรก สงสัยนายตัวดีจะเมารถหลับไปแล้ว คนกรุงพอมารู้ทางคดเคี้ยวของแนวเขาหลายๆ ลูกแบบนี้ ต่อให้อัดแค้ไหนก็ทนไม่ไหวหรอก ขนาดเธอเดินทางมาหลายครั้งยังแทบแย้

สายตาดลอบมองอีกฝ่ายไม่ได้ ยามนอนหลับแบบนี้ไม่เหลือเค้าชายหนุ่มจอมกวนเลย ผมร่วงลงมาปรกหน้าผากแลดูเหมือนหนุ่มน้อยหน้าใสไร้พิษสง คิ้วดำดกหนาได้รูปช่วยส่งให้หน้าขาวๆ ไม่ดูจืดชืดเกินไป มองเลยไปที่ปากแล้วอดยิ้มไม่ได้ ผู้ชายอะไรปากบางแดงเรื่อเหมือนปากผู้หญิงไบหน้าอาจจะสวยกว่าผู้หญิงบางคนด้วยซ้ำ อับสรสุดาเปลอยยิ้มให้คู่อริแล้วหลับตาบ้าง หญิงสาวรู้สึกคลายใจเมื่อเห็นคนที่นั่งติดกันหลับไปแล้ว

“คุณ...ถึงแล้ว”

เสียงกระซิบเบาๆ ดังข้างหู ลมหายใจอ่อนกระแทบแก้มนวลแผ่วๆ ปลุกให้คนที่อยู่ในห้วงนิทรารมย์อันแสนสุขตื่นขึ้น ในนาที่แรกหญิงสาวสัมผัสถึงความอบอุ่นโอบล้อมตัวเอง ความง่วงทำให้ไม่เฉลียวใจ ชุกตัว

แอบอิงกับความอบอุ่นนั้นต่อ เสียงหัวเราะเบาๆ ดังขึ้นใกล้หู ทำให้อาการ
ง่วงหายไป

อัปสรสุดาลืมตาขึ้นมองแล้วอุทานสั้น

“คนบ้ามากอดฉันทำไม!”

มือน้อยผลักร่างแนบชิดออกห่าง ตาขุ่นเขียว

“คุณผู้หญิงครับกรุณาดูดีๆสิครับ ว่าใครกอดใคร” รักษอมยิ้ม
พลาจโต้กลับ

อัปสรสุดาแทบแทรกแผ่นดินหนี เธอขึ้นไปนั่งบนตักชายหนุ่ม
ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน แถมยังซุกร่างแนบชิดกับเขามาก หญิงสาวขยับตัวถอย
ห่างออกมาแก้มนวลเปลี่ยนสี หน้าร้อนวูบวาบหลบสายตาคนจ้องมอง จะ
มีอะไรน่าอายเท่านี้อีกไหม ปากบอกว่าเกลียดเขาแต่กลับไปนั่งกอดเขาอยู่
ตั้งนานสองนาน

“ถึงแล้วใช่ไหม ฉันขอตัวก่อน”

อัปสรสุดารีบลงมาจากรถแล้วเดินหนีไปไกลจากคู่อริ ไม่มีอะไร
ดีกว่าการไปให้พ้นๆจากสถานการณ์น่าอึดอัดแบบนี้ ผู้คนซึ่งร่วมขบวนมา
ด้วย ลงมาสำรวจพื้นที่กระจายกันอยู่ทั่วไปหมด หญิงสาวเดินเข้าไปหา
วิศวกรผู้คุมการก่อสร้างที่กำลังกางแผนงานคุยกับทีมงานสองสามคน

“คุณสุชาติลงมาไม่ปลุกฟ้าเลยนะคะ” หญิงสาวต่อน้ำเสียงไม่
จริงจังนัก

สุชาติยิ้มตาใสปรายตามองชายหนุ่มที่ยืนพิงรถอยู่ ก่อนจะตอบ
คำถามของนายจ้างสาว

“แฟนคุณฟ้าเขาบอกว่าเดี๋ยวจะปลุกเอง เห็นว่าท่าทางคุณฟ้า

เพื่อยามาก ผมเลยปล่อยให้เขาดูแลคุณ”

คำตอบของลูกน้องทำเอานายจ้างสาวหน้าแดงกล้าหืออ นายตัว
แสบบังอาจอ้างว่าเป็นแฟนของเธอ ช่างร้ายกาจอะไรเช่นนี้ ที่สำคัญเธอก็
ไม่สามารถปฏิเสธได้ ก็ดันไปนอนกอดเขาให้คนอื่นเข้าใจผิด จะแก้ตัวก็รัง
แต่จะเข้าเนื้อเปล่าๆ

“คุณคิดว่าเราต้องใช้เวลานานแค่ไหน สำหรับการก่อสร้าง? ”

อัปสรสุดาเข้าสู่เรื่องงาน

วิศวกรหนุ่มกวาดสายตามองไปรอบๆ “ไม่เกินหนึ่งปีครับ ขึ้นอยู่
กับสภาพอากาศและการจัดการของผู้รับเหมา” เขาตอบ

“แบบนี้เราต้องลงมากุมงานเองใช่ไหมคะ ถึงจะแน่ใจว่าเสร็จ
ทันเวลา”

“ครับ...ผมจะพยายามให้เสร็จตามเวลา” วิศวกรหนุ่มรับคำแข็ง
ขัน

“ดีค่ะ...พี่จะได้เร่งให้ฝ่ายการตลาดเขาเตรียมงาน” หญิงสาวพยัก
หน้ารับพอใจ

“โปรเจกต์นี้คุณพ่อท่านตั้งใจมาก พี่ต้องลงมากุมงานเอง”

“ทางฝ่ายคุณอเนก ท่านก็ส่งลูกชายมาช่วยคุณพี่เหมือนกันนะ
ครับ แบบนี้สองแรงแข็งขันรับรองไม่มีทางล้มแน่” ลูกน้องหนุ่มพูดเอาใจ
นายจ้างสาว

อัปสรสุดาหน้ามุ่มหมดยอดอารมณ์คุยต่อ แค่คิดว่าจะทำงานร่วมกับ
นายตัวแสบนี้แล้ว พาลหงุดหงิดขึ้นมา ทำไมเธอต้องมาเผชิญกรรมกับคน
นิสัยแย่อย่าง นายรักษ์ อนันตยรักษ์คนนี้ด้วย!

คนที่ทำให้หญิงสาวอารมณ์เสียตอนนี้ยิ่งระรื่น คุยกับพนักงานสาว ๆ ที่ร่วมขบวนมาอย่างสนุกสนาน ชายหนุ่มไม่เดือดร้อนกับการเดินทางอันแสนสาหัสนี้เลย ยังมีสาว ๆ ร่วมเดินทางมาด้วยเยอะๆ แบบนี้เขายิ่งสนุก สาว ๆ ต่างวิ่งเข้าหา รักษ์ อนันตยรักษ์ คงมีแต่นางฟ้าบนหอคอยสวรรค์อย่างอัปสรสุดากระมัง คอยตั้งท่าปฏิบัติเสธเขา

รักษ์แอบลอบมองนางฟ้าแสนสวยเป็นระยะ เจ้าหล่อนทำหน้าที่เครื่องเป็นสาวมันผู้เห็นงานสำคัญกว่าอะไร นางฟ้าก็ยังเป็นนางฟ้าต่อให้ลงมาเดินคลุกฝุ่นบนดินแบบนี้ เขาก็ไม่เห็นที่อัปสรสุดาจะสวยน้อยกว่าเดิมเลย แต่ที่น่าสงสัยคือความสามารถในการทำงานของเธอ ผู้หญิงสวยมักจะกรีดกราย จะให้ลงมาลุยโคลนลงดินจะทำได้สักกี่น้ำกัน ชายหนุ่มนี้กดถูกใจ...

3.

การสำรวจพื้นที่สิ้นสุดลงด้วยดี อับสรสุดานำทีมงานและผู้ร่วม
คณะทุกคนมาถึงบ้านของเธอในตอนค่ำ หญิงสาวจัดงานเลี้ยงรับรองการจัด
เลี้ยงเป็นแบบขันโตกมีอาหารทางภาคเหนือ จำพวก ไส้อั่ว แคบหมู น้ำพริก
หนุ่ม กับแกงพื้นเมืองอีกสองสามอย่าง เช่นแกงฮังเล แกงหน่อไม้ แกงโฮะ
นำมาเสิร์ฟบนขันโตกไม้สักแกะสลัก พร้อมข้าวเหนียวร้อนๆหอมกรุ่น

แขกผู้ร่วมงานนั่งอยู่บนเสื่อซึ่งปูบนสนามหญ้า ในสวนสวยของ
บ้านไม้สักศิลปะแบบล้านนาของตระกูลพิบูลย์สินทร วงดนตรีพื้นเมือง
บรรเลงเพลงขับกล่อม ท่วงทำนองไพเราะอ่อนหวานตามสไตล์ดนตรีของ
ชาวล้านนา ที่เรียกว่าวงสะล้อซอซึง

ไพศาลเดินทางมาร่วมงานพร้อมบุตรชายของเขา โชคออกมาต้อนรับด้วย
ตนเอง เขาเชิญเพื่อนคนสำคัญนั่งร่วมวงเดียวกัน โชคจัดให้พ่ายพลุกลาย
ของไพศาล นั่งติดกับลูกสาวของเขา

รักษ์ซึ่งนั่งข้างๆอัปสรสุดาพาลฝึกคอกินอะไรไม่ลง ชายหนุ่มรู้สึกหงุดหงิด กับสายตาของพายัพที่ทอดมองหญิงสาวอย่างสนใจ เจ้าหนุ่มหน้าแหลมสวมแว่นวางมาดทรงภูมิ ขัดตาเขาเหลือทน สิ่งเหลือรับคือวาจาอ่อนหวานยามเจรจากับหญิงสาวคนเดียวในกลุ่ม มันทำให้หูตาของรักษ์คั่นยุกยิกด้วยความหมั่นไส้ ช่างกระไรเลยนางฟ้าแดนดินกับตั้งอกตั้งใจฟังคำพูดคนมาใหม่จนน่าโมโห ที่กับเขาอัปสรสุดาเมินหน้าหน้านี้ตั้งทำรังเกียจราวกับเหม็นเปื้อนเต็มทน

“คุณรักษ์ครับ ผมขอไปดูงานสร้างรีสอร์ทด้วยคนนะครับ”

จู่ๆ พายัพก็พูดกับรักษ์ขึ้นมา ทำให้ชายหนุ่มสะดุ้ง ทำหน้าเหวอหรามองคนถาม

“คุณพายัพว่าอะไรนะครับ?”

“คือผมอยากศึกษางานกับคุณครับ” พายัพทวนอีกครั้ง

“อ้อ...ได้สิครับ” รักษ์ตอบรับทันที

“แต่ผมไม่ได้เป็นคนเดียวที่ทำโปรเจกต์นี้นะครับ ต้องลองถามผู้ร่วมงานของผมอีกคน ว่าเธอจะยินดีหรือเปล่า”

ตอนทำยรักษ์หยุดภาระให้นางฟ้าแสนสวยอีกทอดหนึ่ง คนรับภาระแอบส่งสายตาต่อว่าชายหนุ่ม เธอกำลังรำคาญนายแว่นคนนี้เหลือกำลัง อุตส่าห์ข่มใจทนฟังคำพูดน่าเบื่อที่จะทำให้มีการพบปะร่วมงานกันอีกแค่คิดอัปสรสุดาแทบอยากกินยาแก้ปวดล่องหน้าแล้ว

“ว่ายังไงครับคุณฟ้า คุณรักษ์เขาโอเค แล้วคุณล่ะครับ” นายแว่นหันมาถาม แวตาวาดหวังเต็มที

อัปสรสุดายิ้มแห้งๆ “ถ้าคุณพายัพสนใจงานของเรา ก็ไม่มีปัญหา

ค่ะ” จำใจต้องตอบรับ

พ่ายพ้อมหน้าบานปลื้มใจที่ไม่ถูกปฏิเสธ เขาแอบดีใจอยู่ลึกๆ ว่าจะได้ใกล้ชิดอัปสรสุดา แค่เห็นหน้าหญิงสาว หัวใจของเขาก็ลอยลงไปกองแทบเท้าเธอแล้ว หากมีหนทางใดสามารถทำให้สามารถพิชิตใจหญิงสาวได้ เขายินดีทำทุกอย่างตอนนี้ต้องเริ่มต้นสานสัมพันธ์ไปก่อน

“คุณคิดดีแล้วหรือ ที่ให้นายพยาริฉันมาด้วย” รักรัษเียงหน้ากระซิบถามอัปสรสุดา

“คุณรักรัษ ไปเรียกคุณพ่ายพ้อมนั้นได้อย่างไรคะ น่าเกลียดจริงเชียว!”

อัปสรสุดาเอ็ดเสียงเบา มองคนต้นเรื่องที่ยืนยิ้มแป้นอยู่ใต้ร่มไม้ อย่างกลัวว่าเธอจะได้ยินชื่อที่ถูกเรียก ก่อนหันมาทำตาเขียวใส้คนตั้งชื่อ

“สมควรไหมล่ะ...ทำตัวเป็นพยาริฉันเดือนเกาะเท้าคุณ น่ารำคาญที่สุด”

“ฉันยังไม่เห็นเดือนร้อนเลย” หญิงสาวขีดหน้าใส้

“เฮอะ...” รักรัษทำเสียงในคอ สายตารู้ทัน

“อย่าปากไม่ตรงกับใจเลย ผมรู้ว่าคุณรำคาญนายแวนนั้น แทบกระอักเลือดตายแล้ว”

“ทำเป็นแสนรู้...แล้วรู้อะไรอีกอย่างไหมคะ” หญิงสาวเน้นเสียงจ้องหน้าชายหนุ่มเขม็ง

“ฉันก็รำคาญคุณไม่น้อยกว่าใครเลย!”

รักรัษยักคิ้ว พร้อมส่งยิ้มกวนๆให้ “ข้อนั้นผมรู้ตัวดี แต่จะทำยังไงได้

เราต้องทำงานร่วมกันอีกนาน ต้องสามัคคีกันไว้หน่อย” เขาไม่มีที่ท่าเดือดร้อนกับถ้อยคำนั้นสักนิด

“มันก็เหตุผลเดียวกันนั่นแหละ ที่ทำให้ฉันต้องทนคุณแบบนี้” หญิงสาวโต้กลับ

“นานไปเดี๋ยวคุณก็ชินเอง แต่ระวัง...” เขาจ้องตาหญิงสาวแววตาเป็นประกาย “ระวังคุณจะเคยชินจนขาดผมไม่ได้” พูดจบรักซ์ก็เดินไปหาพายัพ

หญิงสาวยิ้มปาก ดวงตาวาวจ้าเขียวชอุ่ม มองตามหลังชายหนุ่มไปด้วยความเคืองจัด ทำไมเธอต้องมาพบเจอกับผู้ชายอย่าง รักซ์ อนันตยรักซ์ คนนี้ด้วย! ในโลกสุขสงบของเธอบัดนี้กำลังมี นายวายร้ายจอมกระล่อน กวนอารมณ์ เข้ามาสร้างความวุ่นวายปั่นป่วน ให้รำคาญใจ

หลังจากทิ้งคำพูดชวนหัวเสียไว้แล้ว รักซ์เลี้ยวมากุญกับพายัพที่ยืนอยู่ได้ร่มไม้ ชายหนุ่มมองหน้าแดงกล้าของอีกฝ่ายอย่างเวทนา แดดในตอนบ่ายร้อนจัดแถมฝุ่นฟุ้งตลบ พายัพขมวดคิ้วจนหน้ายับย่น ดวงตาใต้แว่นหนาหรือหลบแสง ใช้แขนเสื้อเช็ดเหงื่อบ่อยๆ สายตายังทอดมองสตรีร่างระหงอย่างอดทน รักซ์อดสงสารไม่ได้ เขาจึงเดินเข้าไปหานายแว่นก่อนจะมีโศกนาฏกรรมเกิดขึ้น คงไม่สนุกแน่หากต้องแบกคนเป็นลมที่ตัวไม่ใช่หน่อยแบบนี้ ยิ่งเป็นผู้ชายด้วยแล้วคนจะอาสารับแบกคงหายากสักหน่อย

“คุณพายัพไปนั่งรอบนรถไหมครับ อากาศร้อนเดี๋ยวจะแย่ นะครับ”

รักซ์เสนออย่างหวังดี หากคนที่รับข้อเสนอส่ายหน้าไปมาเช็ดเหงื่ออีกๆ

“คุณฟ้าเธอยังทนได้ ผมต้องทนได้สิ ไม่เห็นจะร้อนเท่าไรเลย”

พ่ายพับบอกว่าไม่ร้อน แต่หน้าตาแดงกล้าไปหมด แว่นตาขุ่นมัวมีฝุ่นเกาะกระจกเป็นคราบ

“เดี๋ยวเราจะไปสำรวจที่แห่งใหม่กัน” รักซ์ออกอุบายเกลี้ยกล่อม

“คุณพ่ายพับไปรอที่รถก่อนเถอะครับ ผมจะเร่งคุณฟ้าเอง สักครูก็เสร็จแล้ว”

“จริงหรือครับ” พ่ายพับมองหน้า

“ครับ” รักซ์พยักหน้าให้

“ถ้าอย่างนั้นผมจะไปรอที่รถนะครับ”

นายแว่นยอมเดินไปนั่งรอบนรถ รอดพ้นจากการเป็นลมกลางแดด หวาดหวิด รักซ์ส่ายหน้า มองตามหลังพ่ายพับไปอย่างสมเพช ทั้งที่สังขารไม่อำนวย นายแว่นยังอุตส่าห์ตามมาอีก ไม่รู้จะรอดไปได้สักกี่น้ำ

“คุณพ่ายพับขึ้นไปนั่งรอบนรถแล้ว”

รักซ์ชิงพูดขึ้นก่อน เมื่อเห็นอัปสรสุดาเดินเข้ามายืนข้างๆ ชายหนุ่มทอดตามองหน้าหญิงสาวอย่างอ่อนโยน แก้มนวลของเธอ ตอนนี้แดงระเรื่อเหมือนแก้มเด็ก เหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดเต็มหน้าผาก

“อากาศร้อนคุณต้องระวังบ้าง เดี่ยวเป็นลมขึ้นมา ผมชี้เกี่ยจผายปอด” เขาอดแหยมไม่ได้

“คนเป็นลมบ้านคุณสิ ต้องผายปอด!” อัปสรสุดาค้อนคนช่างยั่ว

รักซ์หัวเราะมองใบหน้านางฟ้าแสนงอนด้วยสายตาเอ็นดู เจ้าหล่อนยั่วขึ้นจริงๆพูดอะไรนิดหน่อยก็พาลโมโหง่าย ๆ หน้าตายามงอนแสนน่ารัก เจ้าตัวจะรู้ไหมว่าเวลาทำหน้าบึ้งปากแดงอิมเบะนิดๆ แบบนี้ น่าจูบที่สุด

“เราไปขึ้นรถกันเถอะ...นายพยาธิชะเง้อคอรอคุณ จนคอยาวแล้ว”

รักษ์เบือนหน้าหนีซ่อนความรู้สึกที่จู่โจมในใจไว้เงียบๆ เดินนำหญิงสาวไปยังรถ

“คุณพายัพเป็นไงบ้าง รอนานไหมครับ?” รักษ์เอ่ยถาม

พายัพยิ้มกว้างมองเลยไปยังหญิงสาวที่ยืนอยู่ด้านหลังคนถาม ส่งสายตาอ่อนเชื่องให้

“คุณฟ้าร้อนไหมครับ ทานน้ำเย็นๆสิครับจะได้สดชื่น” ว่าพลางหยิบน้ำดื่มส่งให้ไม่สนใจคำถามของรักษ์เลย

รักษ์มองหน้านายพยาธิอย่างแข็งจัด เมื่อกี้ยังทำท่าเหมือนไส้เดือนโดนแดดอยู่แท้ๆ พอเห็นหน้าผู้หญิงกลับทำระริ่น น่าจะปล่อยให้แห้งแดดตาย

“ขอบคุณค่ะคุณพายัพ”

อัปสรสุดารับน้ำที่ชายหนุ่มส่งให้ ก่อนจะกล่าวขอบคุณแถมด้วยส่งรอยยิ้มหวานๆให้

“แหม... เอาใจคุณฟ้าคนเดียว ผมก็หิวน้ำเหมือนกันนะครับ” รักษ์แก้มองแว่น้ำเสียงยั่วเย้า

พายัพส่งน้ำอีกขวดให้คนร้องขอ ในใจเขาอดระแวงความสัมพันธ์ของรักษ์กับอัปสรสุดาไม่ได้ หากรักษ์สนใจอัปสรสุดาเขาคงมีคู่แข่งที่น่ากลัว รักษ์เป็นชายหนุ่มหน้าตาดีแม้จะดูกวนๆ ไปบ้าง แต่ผู้ชายบุคลิกแบบนี้สาวๆ ให้ความสนใจได้ง่ายกว่าผู้ชายเรียบๆแบบเขา พายัพปรายตาแอบมองนางฟ้าของเขาแล้วชายหนุ่มรู้สึกเบาใจ อัปสรสุดาไม่มีท่าที่สนใจรักษ์

เลย แค่นี้พ่ายแพ้ก็แอบคิดเข้าข้างตัวเอง ว่าเขาอาจสามารถพิชิตใจเธอได้

“ที่นี่ไกลจากตัวเมืองมาก เดินทางก็ลำบาก ลูกค้าจะสนใจมาพักหรือครับ” พ่ายพถาม

“เราเน้นสำหรับผู้ที่ต้องการพักผ่อนจริงๆ หรือผู้ที่ต้องการความเป็นส่วนตัวค่ะ” อัปสรสุดาให้ความกระจ่าง

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะครับ ผมไม่เห็นว่าจะมีลูกค้าสักกี่คน สามารถตื่นตื่นเดินทางมาถึงนี่”

พ่ายพอดทักท้วงไม่ได้ เขาทำท่าอ่อนใจแทนลูกค้า

“เราไม่เน้นลูกค้าทั่วไปหรอกครับคุณพ่ายพ ขึ้นรถลูกค้าแบบโรงแรมหรือรีสอร์ททั่วไปคงไม่ไหวอย่างคุณว่า” รัชชเอย์ขึ้นบ้าง

“ที่นี่เราสร้างไว้สำหรับพวกเศรษฐี ที่อยากพักผ่อนอย่างเป็นส่วนตัว หรือไม่ก็ดาราฮอลลีวู้ดได้หลบมาพักร้อนกัน”

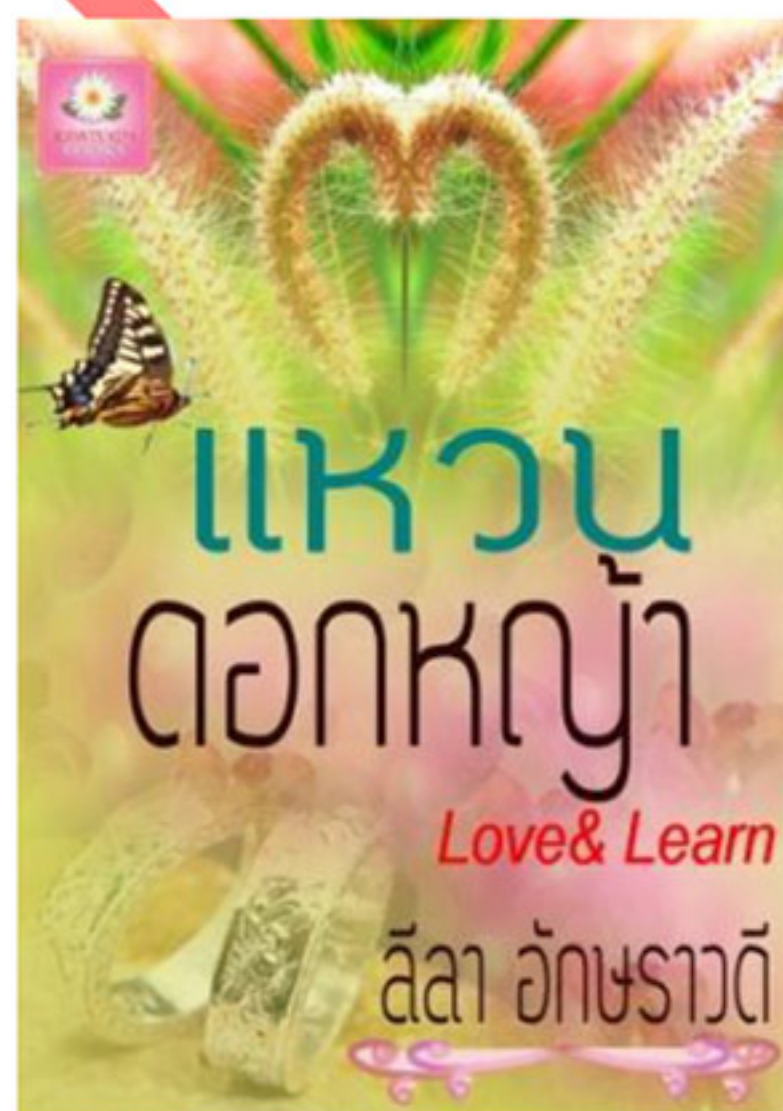
“โอ๊ย คุณรัชช คุณวาดวิมานในอากาศหรือเปล่า” พ่ายพหัวเราะลั่น

“เศรษฐีหรือดาราที่ไหน เขาจะทนเดินทางลำบากแบบนี้ ผมเองแทบอ้วกแตกตอนนั่งรถมาที่นี่”

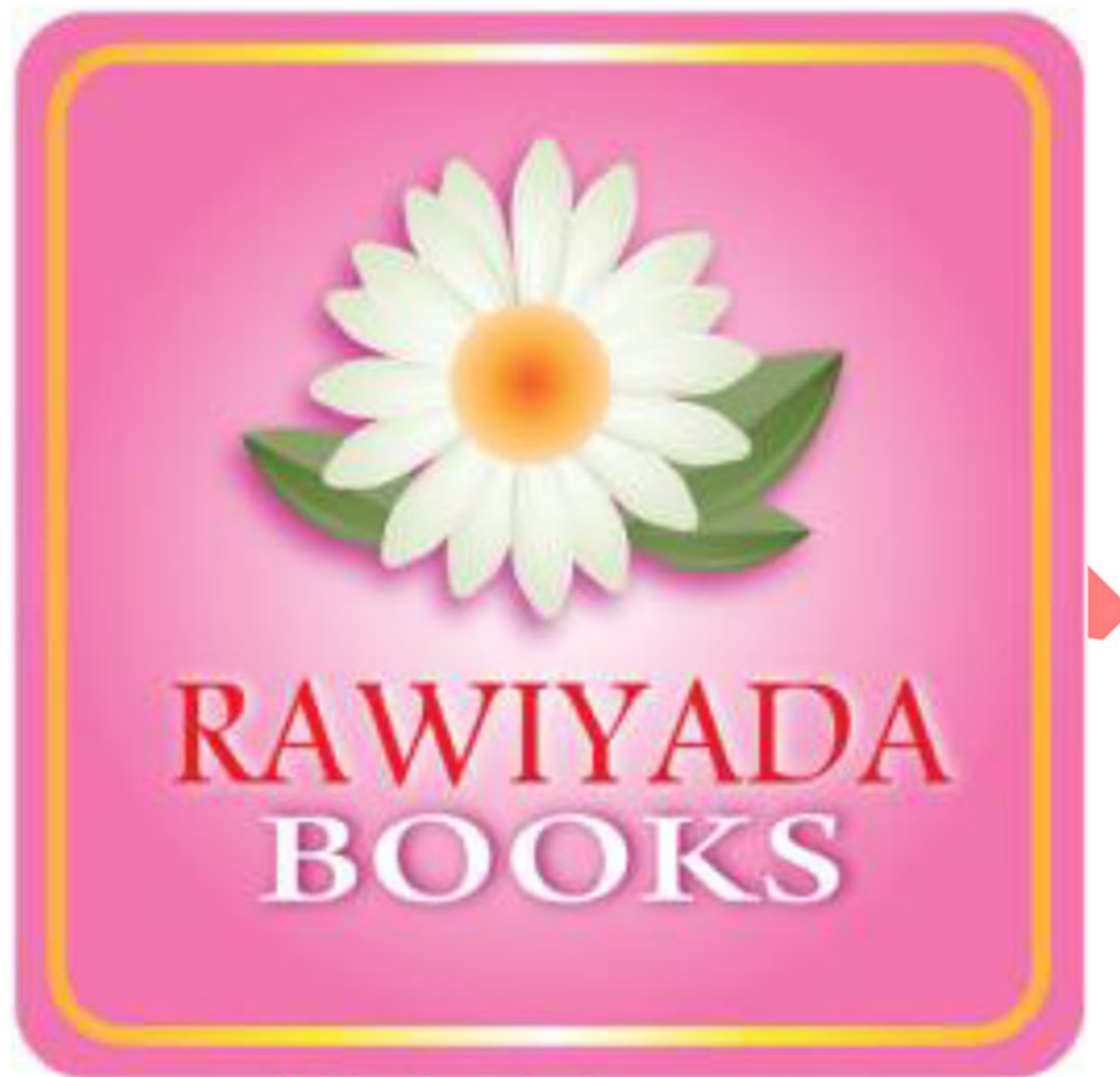
รัชชสบตากับอัปสรสุดา ก่อนมองหน้านายพยาธิสมองทีบอย่างสมเพช พ่ายพถือตัวว่าเป็นลูกนักธุรกิจใหญ่ หากความคิดของเขาแสนจะคับแคบ มองอะไรไม่กว้างไกลสักนิด โครงการที่ลงทุนเป็นพันล้านแบบนี้ มีหรือผู้ร่วมลงทุนจะไม่มองเห็นหนทางความสำเร็จ

“เราวางแผนการตลาดไว้แล้ว คุณคงไม่รู้ว่าคุณพ่อของดิฉัน ท่านมีเครือข่ายอยู่ในต่างประเทศ เรามีการโปรโมตไว้ล่วงหน้าหลายเดือนแล้ว”

นิยายในรูปแบบอีบุ๊กส์ ทั้งหมดของรวิญาดาบุ๊คส์

ส่งมอบความสุขด้วยใจ ให้นักอ่านด้วยความรัก
เพราะคุณคือคนพิเศษ